

begrundet tvivl om faderskabet. De i stk. 1 udtrykte krav må også være opfyldt i tilfælde, hvor faderskab anerkendes udenretligt, jfr. herved forslaget § 11, stk. 2, in fine.

Bestemmelsen i *stk. 2*, 1. pkt., svarer i sin formulering stort set til § 14, stk. 2, 1. pkt., i den gældende lov, der fastsætter betingelserne for at anse een eller flere mænd som bidragspligtige. Den gældende lovs udtryk „udelukker“ er dog erstattet af udtrykket „må anses for udelukket“. Anledningen hertil er, at den nuværende formulering kunne lede til den antagelse, at der kræves en absolut udelukkelse; en sådan vil imidlertid sjældent være mulig. Specielt vil der, hvor frifindelse sker på grundlag af biologiske undersøgelser, navnlig blodtypebestemmelser, aldrig kunne være tale om en helt ubetinget udelukkelse. Som det bl. a. fremgår af den i kommissionsbetænkningen side 84 ff optrykte vejledning, kan nemlig ingen arvebiologisk undersøgelse nå den absolutte sikkerhed.

Det fremgår af bestemmelsen, at selve den omstændighed, at kun een mand er inddraget i sagen, ikke betyder, at han enten skal dømmes som fader eller frifindes. Er der en rimelig begrundet tvivl om hans faderskab, medens dette dog ikke må anses for udelukket, dømmes han som bidragspligtig. På den anden side indebærer den omstændighed, at flere mænd kan komme i betragtning som mulige fædre, lige så lidt som efter gældende ret, at dom til faderskab er udelukket. Dette er udtrykt i *stk. 2*, 2. pkt. Såfremt imidlertid dom til faderskab ikke kan gives, skal efter forslaget i modsætning til den gældende lov kun een af de inddragne dømmes som bidragspligtig, nemlig den, hvis faderskab må anses for mest sandsynligt. Bestemmelsen i 2. pkt. tager kun sigte på tilfælde, hvor flere mænd faktisk er inddraget under sagen, derimod ikke på de tilfælde, hvor det vides eller formodes, at moderen har haft samleje med flere mænd i avlingstiden, men hvor een eller flere af disse ikke er inddraget i sagen, f. eks. fordi de ikke har kunnet identificeres.

Det er efter formuleringen som nævnt en betingelse for at dømme en af de sagsøgte som bidragspligtig, at hans faderskab er mest sandsynligt, men mere kræves på den anden side ikke. Navnlig stilles der ikke krav om en vis større overvægt af sandsynlighed for den pågældende mands faderskab. Ved afgørelsen af, hvem af de sagsøgte, der mest sandsynligt er barnets fader, må retten naturligvis i høj grad støtte sig til den lægelige sagkundskab, og der kan i denne forbindelse henvises til, at retslægerådet i sin erklæring af 12. maj 1953 (betænkningen side 74 ff) har udtalt, at udviklingen inden for den biologiske faderskabsforsknings forskellige områder

har medført så betydningsfulde fremskridt for dens retslige brugbarhed, at den sikkert må kunne yde en væsentlig støtte ved udøvelsen af det frie dommerskøn, som der ved det af kommissionen udarbejdede lovudkast og også efter nærværende lovforslag åbnes mulighed for. Det må således antages, at retten i de allerfleste tilfælde vil kunne nå frem til at dømme een af de sagsøgte mænd som bidragspligtig. Det kan dog ikke helt udelukkes, at der kan forekomme tilfælde, hvor det ikke på grundlag af de foreliggende oplysninger er muligt at udpege en af de i betragtning kommende mænd frem for den eller de øvrige. I sådanne tilfælde vil forholdet formentlig praktisk talt altid være det, at den virkelige fader ikke er medinddraget under sagen, og det er derfor ikke urimeligt, at sagen falder ud til frifindelse af alle de sagsøgte.

I øvrigt vil der evt. kunne blive tale om en udsættelse af sagen, idet de såkaldte antropologiske undersøgelser ofte ikke vil give noget udbytte ved undersøgelse af ganske små børn.

Endelig bemærkes, at bestemmelsen i *stk. 2*, 2. pkt., naturligvis må læses i sammenhæng med 1. pkt. Såfremt det derfor må anses for udelukket, at en af de sagsøgte er barnets fader, kan han ikke dømmes som bidragspligtig.

Til § 7.

I *stk. 1* fastlås udtrykkeligt, at faderskab eller bidragspligt til børn uden for ægteskab skal søges fastslået. Dette fremgår kun forudsætningsvis af den gældende lov. *Stk. 2* svarer til den gældende lovs § 5, *stk. 6*, og § 10, *stk. 1*, idet lovtæksten dog er forenklet.

Til § 8.

Stk. 1 svarer til 1937-lovens § 4. Dennes betingelse, at den 6. svangerskabsmåned er forløbet, foreslås dog udeladt, idet der ikke er praktisk trang til en sådan regel.

Da politiets funktioner ophørte den 19. september 1944, blev det bestemt, at anmeldelser om fødsel af børn uden for ægteskab, der hidtil var indgivet til politimesteren, fremtidig skulle afgives til mødrehjælpsinstitutionen. Denne ordning opretholdtes også, efter at politiets virksomhed var genoptaget i 1945. I overensstemmelse hermed foreslås, at moderens henvendelse om rejsning af faderskabssag skal rettes til mødrehjælpsinstitutionen, der i højere grad end politiet og overpræsidiat er indstillet på at bistå de ugifte mødre også på andre områder end med hensyn til selve faderskabssagen. På samme måde foreslås i *stk. 2*, at anmeldelsen om fødselen skal afgives til mødrehjælpen i stedet for som efter